GS 1906

Först då, när döden stå oß nära
Wi binda fastare den knut,
Han med sin lia will afskära
Att på wår wänskap göra slut.

Så wäl i döden som i lifwet
Wår wänskap och wårt löfte står,
Wi det i wåra bröst ha' skrifwet
Och derifrån det aldrig går.
Skull' ödet åter oß förena
Låt oß som bröder mötas än,
Ej wara tröga eller sena
Att rusta oß mot fienden.

Men ett är wißt, och aldrig händer
Att alla wi, här träffas mer;
Ty många är, ej återwänder
Till Skånes slätt, från Norden ner;
Derför, Farwäl! för sista gången,
Tag mot min önskan jag Er ger!
Den lemnas Er med denna sången
Jag derför den, tillegnat Er.

Afskeds-Sång:

Till de i Malmö förlagde Swenske och Norske truppar, wid deras Af-Marsch till Hem-Orten i Augusti 1848,

af

P. Rosenquist.

Lund 1848, från N. P. Lundbergs Boktryckeri.

Walet.

Kamrater, åter hem Ni drager
I fred och lugn, hwar en till sitt,
Jag derför Afsked af Er tager —
Ack, tag då åfwen emot mitt!
Farwäl! Må Herran Eder följa
Uppå den wåg Er föreslå!
Då kan Ni trottsa hafwets bölja,
Ni som den wågen ämnar gå.

Farwäl, Ni redelige Swenskar!
Er redbarhet har här ble't kändt,
Som råder i det Nordanländska
Och aldrig blir från Norden wändt:
Så länge Nordens Stjerna lyser,
Och slickar oß sitt bleka sken —
Så länge åfwen Norden hyser
En tanke lika hög som ren.

Du redelige Bror, i striden,
Du Swenske krigare, farwäl!
Tack för den tid, nu är förliden
Jag lånna lärdt Din ädla själ,
Den själ som låtit sig förklara
I handling som i tänkesätt;
Ty skönast den, sig uppenbara
I wänskap, sanning, dyggd och rätt.

En tid wi här tillbragt tillsamman
I ändamål, att tåga hän
Att släcka ut den wilda flamman
Som tändes upp, af fienden,
På Skandinaviens jord, der friden
Tryggt, redan hade bosatt sig.
Den är nu släckt — och inne tiden
Wi skiljas åt: Farwäl med Dig.

Den tid wi här tillsamman warit
Utur mitt minne ej skall gå —
Den wåg Du gått dit hän Du farit,
Min tanke jemt dig följa må.
Haf tack för hwarje gång Du wisadt,
Att krigarne en Ande är
Så hög som låg — det, Du bewisadt
Om Stjernor ell' Mosquet Du bär.

Farwäl, Ni fria Norske Bröder!
Det band wi knutet trofast är;
Om än af tusend' sår wi blöder
Det aldrig mer upplöses här: